Αριθμός 994/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ` Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Κωνσταντίνο Φράγκο, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη, ως αρχαιότερο μέλος της συνθέσεως, (κωλυομένου του Τακτικού Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Νικολάου Ζαΐρη), Ειρήνη Κιουρκτσόγλου-Πετρουλάκη, Μαρία Βασιλάκη, Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου - Εισηγήτρια και Βασίλειο Καπελούζο (κωλυομένου του Αρεοπαγίτη Γεωργίου Αδαμόπουλου), Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 28 Μαΐου 2013, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αναστασίου Κανελλόπουλου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, περί αναιρέσεως της αποφάσεως 323/2012 του Τριμελούς Εφετείου Καλαμάτας. Με κατηγορούμενο τον ……., ο οποίος δεν παρέστη. Με πολιτικώς ενάγουσα την εταιρεία "..... (.....) Α.Ε.", η οποία εκπροσωπείται νόμιμα στο ακροατήριο από τον ……., ο οποίος παρέστη για λογαριασμό και αντ` αυτής, της ως άνω εταιρείας, με τον πληρεξούσιο δικηγόρο Θεόδωρο Ασπρογέρακα - Γρίβα.

Το Τριμελές Εφετείο Καλαμάτας, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ` αυτή, και ο αναιρεσείων Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητά τώρα την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην με αριθμό και ημερομηνία 11/1-3-2013 έκθεση αναιρέσεως, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σωφρονιάδη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 274/2013.

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η έκθεση αναίρεσης και τον πληρεξούσιο δικηγόρο της ενάγουσας εταιρείας, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 505 παρ. 2 του ΚΠΔ, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιασδήποτε αποφάσεως μέσα στην προθεσμία του άρθρ. 479 παρ. 2, δηλαδή μέσα σε ένα μήνα από την καταχώρηση της αποφάσεως καθαρογραμμένης στο ειδικό βιβλίο του άρθρ. 473 παρ. 3 του ΚΠΔ. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου δικαιούται να ασκεί αναίρεση κατά πάσης αποφάσεως, αθωωτικής ή καταδικαστικής, οποιουδήποτε ποινικού δικαστηρίου και για όλους τους λόγους του άρθρ. 510 παρ. 1 ΚΠΔ, μεταξύ των οποίων και η έλλειψη της από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντ. και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, καθώς και για εσφαλμένη εφαρμογή ή ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εξ` άλλου, προκειμένου για αθωωτική απόφαση, ενόψει του τεκμηρίου αθωότητας, που θεσπίζεται και από τη διάταξη του άρθρου 6§2 της ΕΣΔΑ, έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, που ιδρύει τον εκ του άρθρου 510§1 στοιχ.Δ ` ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως υπάρχει, είτε όταν δεν εκτίθενται στην απόφαση καθόλου ή εκτίθενται ελλιπώς ή κατά τρόπο ασαφή τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, είτε όταν δεν αιτιολογεί το δικαστήριο γιατί δεν πείσθηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου από

τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρονται στα πρακτικά. Ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο για την αθωωτική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας, αρκεί ο κατ` είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως, να προκύπτει, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Ακόμη, δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως. Όταν δε εξαίρονται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως γιατί δεν εξαίρονται τα άλλα. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των μαρτυρικών καταθέσεων, η παράλειψη αξιολογήσεως και αναφοράς κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη συσχετίσεως των αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε` του ΚΠΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως αποτελεί και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστήριο αποδίδει σ` αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, εσφαλμένη δε εφαρμογή συντρέχει όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στη διάταξη που εφάρμοσε. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η διάταξη αυτή παραβιάζεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμα της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού με το σκεπτικό αυτής και ανάγεται στα στοιχεία και στην ταυτότητα του οικείου εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση (Ολ.ΑΠ 3/2008).

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 2900-15000 €, όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου αυτού ή των διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας εγγράφει, αναπαράγει στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή διασκευή, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία, χρησιμοποιεί κατά παράβαση περιοριστικών όρων, παρουσιάζει στο κοινό, εκτελεί δημόσια, μεταδίδει ραδιοτηλεοπτικά κατά οποιονδήποτε τρόπο και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας ή εισάγει αντίτυπα ή οργανώνει δημόσια εκτέλεση τέτοιου έργου ή προσβάλλει το δικαίωμα του πνευματικού δημιουργού να αποφασίζει για την παρουσίαση του έργου στο κοινό και να το παρουσιάζει αναλλοίωτο χωρίς προσθήκες ή περικοπές. Κατά δε το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου "δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό, σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή διαφορετικούς χώρους. Εξάλλου, σύμφωνα με τα άρθρα 54 παρ. 1 και 3 και 55 παρ. 1 στοιχ. α` του ίδιου νόμου, ο διοργανωτής της δημόσιας εκτέλεσης έργου που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, πρέπει να έχει μεριμνήσει για τη λήψη της σχετικής άδειας από το δημιουργό, του με το νόμο αυτό προστατευόμενου πνευματικού έργου ή από τον οργανισμό στον οποίο ο δημιουργός του έχει εκχωρήσει τα επί του έργου δικαιώματά του.

Για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του άρθρ. 66 παρ.1 του Ν. 2121/1993, απαιτείται κατά το

άρθρ. 26 παρ.1 ΠΚ και δόλος του υπαιτίου (έστω και ενδεχόμενος), που έγκειται στη γνώση και τη θέληση δημόσιας εκτέλεσης ή παρουσίασης στο κοινό του άνω έργου, χωρίς να έχει προηγουμένως ληφθεί η απαιτούμενη άδεια.

Στην προκειμένη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο (Πλημμελημάτων) Καλαμάτας που δίκασε κατ` έφεση, με την προσβαλλόμενη υπ` αρ. 323/2012 απόφαση του όπως προκύπτει από το σκεπτικό σε συνδυασμό με το διατακτικό της, που αλληλοσυμπληρώνονται, δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, μετά από εκτίμηση και αξιολόγηση των κατ` είδος αναφερομένων στα ταυτάριθμα πρακτικά της αποδεικτικών μέσων, ότι "από τη χωρίς όρκο κατάθεση του εξετασθέντος πολιτικώς ενάγοντος, τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, και τα έγγραφα που αναγνώσθηκαν, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Στον κατηγορούμενο είχε αποδοθεί ότι στην Καλαμάτα στις 3-8-2005, με δόλο και κατά παράβαση των άρθρων 1, 3, 63, και 66 του Ν. 2121/93 και των διατάξεων των κεκυρωμένων με νόμο πολυμερών ειδικών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτέλεσε δημόσια και έκανε προσιτές σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, μουσικές συνθέσεις και τραγούδια που προστατεύονται αποκλειστικά στην Ελλάδα από την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία ....., που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα ύστερα από μεταβίβαση των πνευματικών δικαιωμάτων από Έλληνες δημιουργούς ή τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες συγγραφέων συνθετών και εκδοτών μουσικής, χωρίς τη κατά νόμο έγγραφη άδεια της και συγκεκριμένα ο κατηγορούμενος, τυγχάνοντας διοργανωτής της μουσικής εκδηλώσεως που έλαβε χώρα στο ανοικτό θέατρο Αλμυρού, με τη συμμετοχή των καλλιτεχνών ... και ... εκτέλεσε τις μουσικές συνθέσεις που αναγράφονται αναλυτικά στο κατηγορητήριο. Όμως αποδείχθηκε από την ακροαματική διαδικασία ότι επρόκειτο για το ανοικτό θέατρο Καλαμάτας, το οποίο δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία του κατηγορουμένου το έτος 1997. Ήταν στην Αθήνα επί 25 χρόνια και γύρισε στην πατρίδα του την Καλαμάτα, όπου αποφάσισε να ασχοληθεί με αυτό το 1997 και για το λόγο αυτό νοίκιασε χώρο και το έφτιαξε. Η άδεια βγήκε το 2003 και το θέατρο λειτούργησε μέχρι το 2006, αλλά ο κατηγορούμενος δεν κατάφερε να πληρώσει. Πλήρωσε το ποσό των 220.000 €, το οποίο χρωστάει μέχρι σήμερα. Ο κατηγορούμενος έδωσε όλη την περιουσία του για να δημιουργηθεί το ανοικτό θέατρο Καλαμάτας, αυτή τη στιγμή δεν έχει περιουσία, παρά μόνο ένα σπίτι και δύο παιδιά που σπουδάζουν έχει καταστραφεί οικονομικά ενώ από το 2006 είναι χωρίς δουλειά και συντηρείται από τους γνωστούς του. Επομένως αποδείχθηκε ότι δεν είχε την πρόθεση να μην λάβει την άδεια της ...., αφού έκανε όλες τις προσπάθειες που απαιτούντο για την έκδοση αδείας την οποία τελικά έβγαλε και πλήρωσε μέρος των χρημάτων τα οποία οφείλει ακόμα, θέτοντας σε κίνδυνο την επιβίωση του ιδίου και της οικογένειας του. Επομένως πρέπει να κηρυχθεί αθώος ελλείψει δόλου." Ακολούθως κήρυξε αθώο τον αναιρεσείοντα - κατηγορούμενο του ότι: Στην Καλαμάτα στις 3-8-2005, με δόλο και κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 1, 3, 63, 66 Ν. 2121/93 και των διατάξεων των κεκυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εκτέλεσε δημόσια και έκανε προσιτές σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, μουσικές συνθέσεις και τραγούδια, που προστατεύονται αποκλειστικά στην Ελλάδα από την ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία, "..... Ελληνική εταιρεία προς προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ΑΕ" που εδρεύει, στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, ύστερα από μεταβίβαση των πνευματικών δικαιωμάτων από τους Έλληνες δημιουργούς (συνθέτες και στιχουργούς) ή τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες, συγγραφέων συνθετών και εκδοτών μουσικής, χωρίς την κατά νόμο απαιτούμενη έγγραφη άδεια της και συγκεκριμένα ο κατηγορούμενος τυγχάνοντας διοργανωτής της μουσικής εκδήλωσης που έλαβε χώρα στο ανοιχτό θέατρο Αλμυρού, με τη συμμετοχή των καλλιτεχνών ... και... εκτέλεσε δημόσια διάφορες μουσικές συνθέσεις, μεταξύ των οποίων - δειγματοληπτικά αναφερομένων - των εξής :1. "Δώσε μου φωτιά"

2. "Σώσε με" δημιουργών- στιχουργών Κ. Ψ. και Ν. Κ., που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από αυτόν και των οποίων η παραπάνω εταιρεία έχει την προστασία και διαχείριση. Με αυτά που δέχθηκε το Δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη, κατά τα άρθρα 93 § 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία αφού παραθέτει τα αποδεικτικά μέσα και εκθέτει, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και τις σκέψεις που στηρίζουν την απαλλακτική του κρίση και ειδικότερα την κρίση του ότι, από τα αναφερόμενα στην απόφαση και τα πρακτικά αποδεικτικά μέσα, δεν αποδείχθηκε η ενοχή του κατηγορουμένου. Συγκεκριμένα, αιτιολογείται η μη ύπαρξη στο πρόσωπο του κατηγορουμένου των στοιχείων που συγκροτούν την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο αυτός αθωώθηκε, με την παραδοχή της προσβαλλόμενης απόφασης ότι, παρά τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετώπιζε, εξ αιτίας της λειτουργίας του ανοικτού θεάτρου της Καλαμάτας για την δημιουργία του οποίου είχε δαπανήσει μεγάλο μέρος της περιουσίας του, "δεν είχε πρόθεση να μην λάβει την άδεια της Α.Ε.Π.Ι. αφού έκανε όλες τις προσπάθειες που απαιτούντο για την έκδοση αδείας την οποία τελικά έβγαλε και πλήρωσε μέρος των χρημάτων, τα οποία οφείλει ακόμα, θέτοντας σε κίνδυνο την επιβίωση του ιδίου και της οικογένειας του. Επομένως πρέπει να απαλλαγεί ελλείψει δόλου". Δηλαδή, από το σύνολο των παραδοχών της προσβαλλόμενης απόφασης, συνάγεται ότι ο αναιρεσείων -κατηγορούμενος για της παρουσίαση της συναυλίας αυτής στο κοινό, γνώριζε μεν ότι απαιτείτο η έκδοση αδείας από την Α.Ε.Π.Ι. Α.Ε., στην οποία οι δημιουργοί των μουσικών συνθέσεων που παρουσιάσθηκαν σ` αυτή, είχαν εκχωρήσει τα δικαιώματα εκμετάλλευσης τους και πίστευε ότι εγκαίρως θα μπορούσε να την εκδώσει, συγκεντρώνοντας το σχετικό ποσό χρημάτων που απαιτείτο για την έκδοση της από τρίτους, πλην όμως δεν κατάφερε να συγκεντρώσει αυτό κατά την εκτέλεση της συναυλίας ώστε να εκδοθεί η σχετική άδεια, η οποία εκ των υστέρων του χορηγήθηκε διότι κατέβαλε μέρος των χρημάτων για την έκδοση της και ακόμα οφείλει το υπόλοιπο ποσό και δεν το εξόφλησε λόγω επιτυχίας της συναυλίας και λόγω πραγματικής οικονομικής αδυναμίας. Επομένως δεν στοιχειοθετείται στο πρόσωπο του, το στοιχείο της θέλησης να εκτελέσει δημόσια την συναυλία αυτής χωρίς την άδεια της εγκαλούσας, το οποίο είναι απαραίτητο για την στοιχειοθέτηση του υποκειμενικού στοιχείου του αδικήματος. Οι μερικότερες αντίθετες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος Εισαγγελέα ότι: α) παραδοχή της προσβαλλόμενης απόφασης είναι ότι η δημόσια εκτέλεση αυτών των μουσικών έργων στο ανοιχτό θέατρο Καλαμάτας που αποτελεί εμπορική επιχείρηση του αναιρεσείοντος-κατηγορουμένου, έγινε χωρίς την έγγραφη άδεια της Α.Ε.Π.Ι. Α.Ε., β) ότι αυτός (κατηγορούμενος) γνώριζε ότι είχε υποχρέωση να λαμβάνει έγγραφη άδεια από την ανωτέρω ανώνυμη εταιρεία διότι στο παρελθόν είχε εφοδιασθεί με έγγραφη άδεια αλλά μόνο μία φορά γ) ότι η παραδοχή στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης ότι "η άδεια βγήκε το 2003 και το θέατρο λειτουργούσε μέχρι το 2006 αλλά ο κατηγορούμενος δεν κατάφερε να πληρώσει την ΑΕΠΙ. Μοίρασε 220.000 €, τα οποία χρωστάει ακόμα παραδοχή που είναι ασαφής και λογικά ασύνδετη με το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης", πρέπει να απορριφθούν. Όσο αφορά την πρώτη, διότι ερείδεται επί αναληθούς προϋποθέσεως, αφού στο σκεπτικό της προσβαλλόμενης απόφασης το οποίο προεκτέθηκε, οι παραδοχές, οι σκέψεις της και οι νομικοί συλλογισμοί του δικαστηρίου της ουσίας που στηρίζουν την απαλλακτική του κρίση, είναι η έλλειψη δόλου του αναιρεσείοντος-κατηγορουμένου και όχι τα αντικειμενικά στοιχεία της υποστάσεως του αδικήματος για το οποίο κατηγορήθηκε και τελικά απαλλάχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση. Όσο αφορά την δεύτερη αιτίαση, αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, διότι σύμφωνα με τις παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος γνώριζε πράγματι ότι έπρεπε να εφοδιασθεί με την έγγραφη άδεια της ΑΕΠΙ ΑΕ, αλλά δεν υπήρξε το βουλητικό στοιχείο της θέλησης του να εκτελεσθεί η συναυλία αυτή χωρίς την έγγραφη άδεια της εγκαλούσας, αφού εκτίθεται σ αυτήν (προσβαλλόμενη), ότι "ο κατηγορούμενος δεν είχε πρόθεση να μην λάβει την

άδεια της Α.Ε.Π.Ι. αφού έκανε όλες τις προσπάθειες που απαιτούνταν για την έκδοση της την οποία τελικά έβγαλε και πλήρωσε μέρος των χρημάτων". Όσο αφορά την τρίτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί και αυτή ως αβάσιμη διότι, η παραδοχή αυτή της προσβαλλόμενης στο αιτιολογικό της, εκτίθεται διηγηματικά σε σχέση με τις προσπάθειες που έκανε ο αναιρεσείων-κατηγορούμενος και τα χρήματα που δαπάνησε για την λειτουργία του ανοιχτού αυτού θεάτρου, για το οποίο η άδεια λειτουργίας (του θεάτρου) εκδόθηκε το έτος 2003 και λειτούργησε μέχρι το έτος 2006, χωρίς οι παραδοχές της αυτές να έρχονται σε αντίθεση με το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, στο οποίο εκτίθεται η αθώωση του για την αποδοθείσα σ` αυτόν κατηγορία. Επομένως οι, από το άρθρο 510§1 στοιχ. Δ` και Ε` του ΚΠΔ, πρώτος και δεύτερος λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και νόμιμης βάσης, είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι. Κατ` ακολουθία των ανωτέρω, και αφού δεν υπάρχουν άλλοι παραδεκτοί λόγοι αναίρεσης, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η κρινόμενη αίτηση.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Απορρίπτει, την υπ` αριθ. 11/1-3-2013 αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, για αναίρεση της υπ` αριθ. 323/6-11-2012 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Καλαμάτας.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 20 Ιουνίου 2013.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 8 Ιουλίου 2013.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ